

Personlig.

Tønsberg 3. jan. 1951.

herr professor Wilhelm Keilhau,

Oslo.

Deres 6-spalters angrep på dr. Scharffenberg i Aftenposten 2. og 3. ds. må vel med rette kunne sies å være tykke saker. Så tykke, at De helt typisk har funnet det formålstjenelig å bruke en innledende spalte på å beskylle ham for uridderlighet. Det kan ikke være andet enn london-mentaliteten som stikker hestehoven frem og har forledet til dette.

Og slik gjør De, som selv har regnet Dem som en av fadderne til det uridderligste av alt uridderlig: Landsvikklåven og det såkalte rettsoppgjør. En uridderlighet som trer særlig skarpt og klart frem etter at Norge som følge av den politikk som har vært ført, og som De tok meget aktiv del i, er kommet i den aller dødligste fare for telet tilintetgjørelse - på samme måte som Korea.

Deres angrep på Scharffenbergs riderlighet er øyensynlig basert på en alt for stor tillid til det gamle ordsprog at liten tue kan være stort lass. De glemmer at tuen nødvendigvis må ha et visst minimum i behold til lasset, ellers blir den bare selv klemt flat.

Det vil aldri lykkes Dem å kaste smuss på dr. Scharffenberg. Vi det som jo føler jo heller. Folk vil nødvendigvis komme til å sammenligne Dem og ham, og resultatet herav er ikke tvilsomt.

Georg Hvistendahl (sign)

Dette brev ble returnert med følgende påskrift!

Øvenstående hviler på en grov misforståelse. Jeg er ikke "fadder" av "Landsvikklåven". Tvert i mot prøvde jeg i London å stoppe den, da jeg mener den i realiteten strider mot grunnl. par. 97. Jeg tapte slaget, takket være Thagårds innflydelse. - De skylder meg en undskyldning.

Wilhelm Keilhau (sign)

P.S. Anordning ble laget i Norge, ikke i London. Den ble sendt til London.

Svarbrev : Tønsberg, 10. jan. 1951

Personlig.

herr professor dr. pihl. Wilhelm Keilhau,

Oslo.

Da det bare er den minst mulig farvete sandhet som interesserer, har det glædet meg å mota i retur mitt brev av 3. ds. med Deres påtegning om at de ikke er en av fadderne til Landsvikloven.

Særs spesielt har det glædet meg at de finner en beskyldning herom så urekkenkende av de forlanger en undskyldning. I tillid til Deres sannsynninger gir jeg Dem herved denne.

Det er imidlertid så, at de blandt mine bekjendte, og trog også i vide krets utover landet, regnes endog som en av de nær mest utvilsomme. Denne oppfatning skyldes antagelig bl. andet en artikkel, vistnok i Videns Gang strøketter, "frigjøringa" hvor de skal ha skrevet noe slikt som: "Da vi i London ble klar over at vi må gjøre mellomskap i N. straffbart etc." Jeg skal imidlertid gjerne benytte enhver given passende anledning til ved hjelp av Deres dementi å beriktige den feilaktige oppfatning.

Silfallet viser hvor uheldig det er at ikke alle opplysninger og dokumenter er lagt på bordet om alt som er foregått i de forskjellige "krets" både i London og her hjemme under okkupasjonen. Mange menneske kunne herved ha vært spart for gale dommer, fordømmelser, rykter, mistanker og beskyldninger. Det ville vært nasjonal holdning i ånd og sandhet. Men det moralske mot manglet.

Georg Hvistendahl (sign)